

Apsakymas „Lazda“ aptaunamas

• Ar atleisti kitam yra sunku?

1. Pagrindiniai veikėjai: parakotojas (sūnus, pasakoja apie skaudžią savo tėvo gyvenimo istoriją) – „Ir aiškiau nepamirsdama, kodėl tą poną mano tėvas mūsų ponu vadino“).

– pirmiausia Dumbrauckas, skaudžiai smūgis lengvai tai, kad leido poną gamykloje jaučiamas esti dobitus, fikses be darbo moki parakotoją skaityti lenkiškai („Is gyvenimo irai pas ^{mumius} dvejus metus ir – dėl mūsų visai uniketai – paliko mano mokytoju“).

– tėvas, skaudžiai netekęs savo pirmavado Dumbrauckas („Sauki Dumbrauckas, pildomas man su lazda per megią“).

2. Parakojimo struktūra:

a) retrospektyvus parakojimas (suaugęs sūnus prisimena savo tėvo gyvenimą);

b) parakotojo tėvo gyvenamasis laikas (bandžiava, darbas poniai, kuris pastarai mungyveno);

3. Svarbiausias veikėjas – tėvas, turio elgesį, gyvenimo būdą ir gyvenimo pasimes suvokimą vertimo sūnus:

a) tėvas skaudžiai išgyveno neteisybę (giminikas jį apkalbina, skaudžia poniai, neturidamas jokio pagindo);

b) nekallina giminiko, netgi gino prieš atsimuosi, ngyksto („repyk, motin, geidai mūsų ponas“);

c) pirmia gyventi darbo pas poną netekus Dumbrauckas, kuris jį žiauriai mumise („maimai, ai jis kujei into mano taru, ai tėvai jau panit- lio, tik Dumbrauckas apngyveno pas mumius sklycią“).

Kaltis ir atleidimo tema!

d) Bando pateikti jo žiauri elgesį („Gal ir mumus ponai bandi dėl mūsų geid?“).

4. Kodėl tėvas taip elgėsi?:

a) savo gyvenimą grindžia kikičioniskomis netymėmis, Dekalogu („Tik būdamaipainys knyga padidavo visims balsu skaityti Kristaus gyvenimą“)

b) sąrašas su ybilūno biografijos kontekstu (uodat skaite Biblija,

5. Artimieji požiūris į tėvo elgesį: artimieji nepamato, kodėl tėvas gi- na poną ir Dumbraucką, nesmerkia ir net pirmo gyventi motiną prikaišijo, visi nentinka su tėvu ir prieštarauja tėvo požiūriui.

Apsakymas „Ubagas“

• Gautos tema.

• Moralines atsakomybės tema.

• Kaltis ir atleidimo tema.

1. Grinkti istoriką, jog pagrindžiaučių niuti, kad parakotojo pamaty- tas ubagas yra kitoks nei tol matyti: „negalijau net pasiūti, ai tai buvo ubagas, ar taip sau žmogus, nes ejo ngyvams sūnuodamas, ne taip, kaip ubagai moka eiti“.

2. Parakotojas jautius, gautą mylintis žmogus. Susieki jį su y bilū- no biografijine kontekstu. Ką kurdomas toks parakotojo pavieklis uoxip atkleisti y bilūno (remkitis tūniui)?

3. Nuodykite P. Sabaliūno asmenybės bruožus, kuriuos sūnuo ir parakotojo (savais žodžiais).

4. Kokius tikslus P. Sabaliūnas pasakoja senų žmonių pasakoj?

5. Kokius prasmes turimeje tui žičis motyvas? (neukitei kultūros kontekstui ir Sabaliūno atskaitymui).

6. Pasakotojų jausenos irigidus P. Sabaliūno istorijoje (joandinti ir argumentuoti).

7. Kokis pasakotojų saktis galiu laikyti monalines atrakomybei pavyksdžiū?

8. Kuo panašūs pasakotojas ir P. Sabaliūnas? Kokis prasmes jį panašumai sija turimeje?

N. d. 1. Ar patatimite turimeje, kad humaniškesmas - psuuis žmogaus gyvenimo principas?

2. Žmogaus dvasinis taummas J. Bilūno kūryboje.

Pasviryti po 2 teiginius ir 1 teigini argumentuoti.

ATSAKYMAI

2. „geriau pasasario kvapą ir klajjan akimis šventonios pakraičiais, kun grasio pėvos žydi, tui uaktimis taktingalos skamba...“ Kaip ir pasakotojų, taip ir J. Bilūno asmenybe formavosi prie šventonios upės, buvo taip pat jautios prigimties. J. Bilūnas norėjo atskleisti žmogaus laimies turimus, jo gėmimo, vidiniis jausmus, ingymimus, gog žmogus, mylintis gamtą, si-geba suprasti ir kito žmogaus jausmus, ir suprasti ir užjausti.

3) Petras Sabaliūnas buvo gerai tūvis duaugas ir dorus kaimynas, dailindavo medų, augino bites, visimus padidavo, buvo mylintis ir kėper-

tingas, mylėjo mairis vaikus.

4) P. Sabaliūnas pasakoja senų žmonių pasakoj tam, kad parodytų, jog tui žmonis uikalu ucekalingi ir ujednoms, ir uesigali tui vaikai, uie amūtai, lyg patisindamas savo sūnus, jo elgesį, lyg tai būtų norma bus elgesys, dalykas.

5) Kaip sake P. Sabaliūnas, jog „bitis tada tik sekas ir esti geras, kada bičiunoliai uieykitei ir vėnybėj gyvena“. Bitis - tai abakiugo, sėxiningo bei doro žmogaus tik galimi pūxūvėti gyvenimai. Jas uonēt saugliti gerai, gauti uindaus, kirkia labai darbas ir tūti.

Lima nekaltai kallo situacija.

6) Gida - „ir pajitau, kaip mano uidas visai uikaito.“

Šunišimais - „uie nodamas, kas besakyti, uie padėjau - visai uie vėty - atsipairinēti suelio.“

Gallestis -

Granzatis - „uikuo ugalėjau atsilyginti tam sueliui, kuis tik kaitų man mairis buvo darys pilius uindaus korius.“

7) „uikuo prie sau neturėjau, uikuo ugalėjau atsilyginti tam sueliui, kuis tik kaitų man mairis buvo darys pilius uindaus korius, kuis ~~medu~~ meduotom savo kankom uie kaitų gartē man ma-šom galog...“

8) P. Sabaliūnas bei pasakotojas panarēi savo mošindumu bei žmo-giškesmu atlaidumu, kaip ir J. Bilūnas sigo, buvo slynos sėikatos. Juos sija tas slypimais. Ji uikas kito gerai supranta, uos P. Sabaliūnas ir patis labai uilaininga, bet ir kitemis duoda patarimus.

1. Ikišius. Žmogaus dvasios taurumas parodoma nuo sąjūdingo elge-
nio su savimi bei kitais.

2. Ikišius. Žmogaus dvasios taurumas rodo elgesys su kitais
bei mokėjimas atleisti. ^{line of} ^{atleidimo, sutarimo} ^{ar atleidimo} ^{mo}
P. Sabaliūnas rodo ir mironas ir savo namų, tačiau atleisti
savo sėmū ir utgi dūsta jėkisinti jo elgesiu. Parakodamas
sū

APIBENDRINIMAS

* P. Sabaliūno slogia ir tik pati valaimi, kiek moralinė skiauda,
netūkamas elgesys, kuris parveidūo ir žmogishkumo, sumaiking
santarka (bitis ima vykti: "kur namas vaidai, ten bitens ir vieta")
y. Bilūniū skiauda yra pirmiausia moralinė morkanda. Tokio
skiauda žmogus mūgjan šindje, jo negalimo ir matuoti mati-
miais dalykais. Kiti yra moralinė mūsiengimas, savo kallis
morkimas - mātuo žmogaus dokumo sūlygā (parakotojas jūvā
kelt).

Apsakymas, Klūdāiai
aptauimas

Kallis ir atgailos tūmā.
Moralinė atkakomybė tūmā.

1. Parakojimo struktūra: Kalbama pirmu asmeniu, parakotojas yra
subjektūm, gūtinamo su pačiu darytoju, parakojama retospek-
tyviai. (ir mūngūno žmogaus parakojā.)

2. Trumpas tūmā, paprasakoti: Naujo lauko garsas būmūkas
raidina medijā, dūgū vūgū ir parakūmo baltū raigū katytū. Po
to būmūkū ilgai kankina graūvātis.

3. Manki vaiko patūtis nuo oū katytū (citata):
"Nūmūmū, nebūvūno domas kas daryti, atkūgūno ranka nūmū-
ūmū lauko ir šūitā." Šūndje jūvūmū skūmūgū ir sūmūmūgū:
tūsi didelė naita sligē kūtūmū."

4. Vaiko savūnoka (apie tas 3 dūmū) (citata):
"Tik mūig dūmū šūdysūmū išēiti laukū." Jū apūgūsto savo gūvūmūgū,
tūsi mūngū sūmū, tūmū mūngūmū.

5. Apsakymo parūmē:
Kūkūmūmū gūvūmū ir žmogū gūo gūvūmū, o tai - didžiūmūmū
žmogūmū tūmū. Tai tūmū būmūkū mūmūkē daug tū sūmūmū.

APIBENDRINIMAS

2013 04 02

Novelis kulminacija - sūvis. Tačiau mūmū dūiūngūmū savo, kai-
mūkū, vaikas sūmūmū, kūmūmū jo mūmūmū ir sūvūmūmū: "ūmūmū pūmū-
tūmū šūndje sūltis ir apūmūmū mūmūmū". Parakūmū vaikūmū sūmūmū:
akūmū jūmūmū katytū, vūdūmū. Tai dūmū labiau sūmūmūmū parakūmūmū
dūmūmūmūmū ir vaiko vūmūmūmū mūgūmū. Iki sūvūmū jo būvo gūmū sūmūmūmū-
jūmū, o dabar pūmūmūmū sūmūmū sūmūmū. Vaikas sūmūmūmūmū pūmūmūmū mati-
tūmūmūmū skūmūmūmū ir ergū mūmūmūmū pūmū katytūmū mūmū. Akūmūmū su mūmū-
mū, tikūmū medijū" sūmūmū su mūmūmū, kūmū pūmūmūmūmūmūmūmūmūmū
mūmūmūmū: "Šūndje jūvūmū skūmūmūgū ir sūmūmūmūgū: tūsi didelė didelė
naita sligē kūtūmū." Tai mūmū sūmūmū mūmūmūmūmūmūmū - mūmūmū katytū-
tū, vaikas klūdū savo sūmūmū. Dūmūmū mūmūmū, kol pūmūmū nūmū, tūmūmūmū

trečios dienos, taupa dvasinio išbandymo ir pusiškilimui - sąlygų suvokimo laiku. Tačiau suprantu, kad negalima skiausti silpnųjų, kad gyvybė yra pati svarbiausia vertybė. Šūvis parašintas laikiniu, nes atskleidžia moralinę bendrosiųjų pagalbę: skaudinti ir negalima sąžiningai pavirsti dvasiniu turtu.

N. d. Ji pirmos dalies. Apibūdinti pirmos dalies pasakotoją (jo charakterio bruožai, įtraukos), gali būti lentelė ir pau.

APSAKYMAS „Laimės šibūrys“ aptainimas

* Paraiškėjimas aukštesnei idėjai, idealo problema, gyvenimo prasmės problema.

1. Trumpas sinopsis.

2. Kuo pasakojimas panašus į pasokę?

3. Veikėjai: Jonas Bilūnas sukūria kolektyvinių luojų - degnuolius („bet atsirado degnuolius“).

4. „Ir kados stebuklas“. Kas yra stebuklas J. Bilūnui?

5. Laimė yra sunkiai parikiama. Maudykite konkrečius sunkumus, pamintus šiame apsakyme?

6. Bilūnas šiame apsakyme kurio savo laimės sampratę. Išrašykite žodžius, kurie nurodo tą laimės sampratę.

1. Ant aukšto kalno susibūrus šibūrys sukėlė žmoniems susidomėjimą, kas tai per daiktas žilas smūkas, pui kalno budijusiai miniai paraki jog tai laimės šibūrys, kuris palie tuos, laimės į visų širdis ateis. Daug degnuolius bandė įkopti į kalną, tačiau išgandę smūklis ar pavirslę algal vito akmenimis. Būvo 1- taisy, kai uikta uelipo. Tačiau vienu atsirado žmonių būrys, kuris ir dauguma į kalną įkopi tik keli, ir patys palie tą laimės šibūrys, vito akmenimis, tačiau laimės į žmo-

nių namus atėjo, visai kaip sate smūkas.

2. Panašus tuo, jog norint įkopti į kalną reikia išeikti smūklas, o tie, kurie išgob - pavas akmenimis. čia egzistuoja laimės šibūrys, kuris gali suteikti visoms visiems laimės, laiminga pabaiga, informacija paraki šilas smūkis.

4. Stebuklas, jog šibūrys skilo, kuris kaitomis daugybe šibūrysių, kurie atnešė laimės žmonių širdis ir patus, panaikino neapykautę, uelais ir skiaudę, J. Bilūnui stebuklas - jog yra žmonijos, kurie siekia laimės ne sau, o kitiems.

5. Kopiant į kalną negalima išgobti, atisekti algal ar net parlysti. Kaip pat tie, kurie palie šibūrys, taip pat vis akmenimis, tui ji pūnaukoti dil kity, reikijs įkopti į statų kalną, juos gaudino bairšos smūklas. laimės kainavo žmonių gyvybes.

6. „Akiis miksui suturpėjo uelaisvei pavčiai, rūkyko taip žmonių neapykauta ir viokios skiaudės ir uelaisvei. visi pajuto esą lygūs ir laimingi, visi gerbė artimų ir žmogaus teisės.“, J. Bilūnui laimė pasidėjo nuo namų - namų, geris ir taip toliau.

N. d.

Bruožai	Citata
Mylintis gamta, gamta jam - algaiva.	„bet pamėčiau jo aut žemės, ir tūnčiau visai ir kaip mašas raikas tyinam tu kvapu alnodamas.“
Dėkingas gyvenimui, dūmii	„tačiau buvau dėkingas neteitojui ir uė tat, kad dar tūnčiau sveikas akis ir gerą ausį.“
Garbingas, jūrcia gėdo, ma- tejingas kito skamniui	„neįingai, ai jūnai ubagė. suardau kšienij duska- tiku ir atisekils spūnarsianjai kankau. „neįingai, kas daugti: buvo ir uerūmė, ir gėdo.“

Augantis
išvėgė gyvenimo grožį